

Tal 4 september

Jag har världens bästa jobb. Mitt jobb ger mig möjligheten att träffa nya människor varje dag. Jag får hjälpa dom som har det svårt. Jag får stötta och hjälpa gamla och unga, jag möter människor som är mitt i livet och de som precis ska lämna livet bakom sig.

Jag är sjuksköterska och mitt jobb handlar om att se hela patienten. Jag bedömer vad patienten har för behov, vad jag kan göra, vad andra kan hjälpa till med och vad patienten kan göra själv för att uppnå en så god hälsa som möjligt.

Jag stöttar och finns där, jag hjälper till och jag utvärderar resultatet – allt för att en människa ska må så bra som möjligt. Det är en jättehärlig känsla se att jag varje dag gör skillnad i en annan människas liv. Om det så handlar om att administrera en livsviktig medicin eller att se till att patienten får ett glas vatten när den är törstig så ger det mig styrka och arbetsglädje att veta att min kunskap och kompetens spelar roll och är viktig.

Det var just därför jag valde att bli sjuksköterska.

Den senaste tiden har jag dock börjat stöta på problem. Stora problem, små problem men framför allt problem och svårigheter som gör att patienten hamnar i kläm.

Känslan av att inte räcka till.

- Det kan handla om en patient som behöver hjälp till toaletten - men jag hinner inte därför att sänggrannen behöver smärtlindring.
- Det kan handla om en orolig anhörig som har frågor men jag hinner inte ringa tillbaka därför att jag redan pratar i telefon med min kollega från kommunen om varför patientens bensår inte är omlagt på tre dagar.
- Jag går förbi en patient som ligger i en säng i korridoren och jag missar att syrgastuben är på väg att ta slut, eller redan har tagit slut.
- Jag räknar tableterna i medicinmuggen om och om igen, men jag får ändå inte ihop det. Inte så konstigt efter tredje dubbelpasset på raken.

Min önskan om att hjälpa andra människor gör att jag aldrig vill lämna någon i sticket. Jag ställer alltid upp för patientens skull. Det är vad som förväntas av mig.

Men känslan av att inte räcka till blir ibland övermäktig. Man slutar prioritera – ”vad ska jag göra först?” och börjar istället välja – ”Vad **måste** jag göra, och vad kan jag strunta i?”. ”Det

där får någon annan ta". Men den där "någon annan" har lika mycket att göra som jag, eller så finns det inte "någon annan".

Den här manifestationen handlar om att bryta tystnadskulturen kring krisen i vården. För det är precis vad det är.

Budskapet som basuneras ut är att "vårdpersonalen är bara lite gnälliga, dom är trötta, det blir ju så när man inte får semester när man vill". "De vill bara ha lite mer betalt, det är därför de gnäller".

Men för gud skull – det finns ingen orsak till **allmän oro**.

Det är ingen fara för patientsäkerheten.

Budskapet till chefer och ledare är detsamma – tänk på vad ni säger, vi vill inte oro allmänheten i onödan.

I onödan. Jag undrar – när blir det nödvändigt då? När kommer vi till den punkt där det är absolut nödvändigt att låta allmänheten veta att – nu reder vi snart inte ut det här längre. Snart orkar vi inte mer.

Jag är sjuksköterska och jag har världens bästa jobb. Men jag jobbar i en sjukvård som gör att jag aldrig längre kan känna att jag gjort mitt allra bästa. Ibland känner jag inte ens att jag gjort ett bra jobb.

En sjukvård där jag dagligen vänder mig ut och in för att det ska bli så bra som möjligt för patienten. Men den som hamnar i kläm, den som missas och får åka hem i sämre skick än när den kom till sjukhuset, det är patienten.

När jag och mina kollegor inte längre känner att vi kan garantera att patienten får en säker vård, då börjar det bli farligt. Då börjar det bli orsak till allmän oro.

Jag tycker att vi har passerat den gränsen för längesen. Och det är därför jag är här idag, för att tala om att - nu räcker det. Vi som arbetar i vården kommer aldrig att sluta göra vårt yttersta för att patienten ska få en så bra vård som möjligt.

Men snart så går vi sönder. Snart har jag vänt mig ut och in så mycket att det inte går längre. Snart är vi så slutkörda att vi inte kan jobba. Och hur ska vi kunna erbjuda en god och patientsäker vård då?

Det är dags för en omställning i vården, där politiker och allmänheten tar våra larmrop på allvar. Detta handlar inte bara om gnäll och lite vidbränd vårdpersonal. Det handlar om alla de som litar på att när jag blir sjuk, så finns det någon som tar hand om mig. Någon som hjälper mig och ser till att jag blir bra igen.

Denna någon, det är jag. Och jag gör så gott jag kan, håller mina tummar och hoppas att jag inte missar nåt.

Och kanske en vacker dag, kan jag somna gott på kvällen och känna att jag längtar till nästa dag på jobbet.

/Sanne Nordqvist, sjuksköterska SÄS, styrelseledamot Vårdförbundet avd. Västra Götaland